

EXAMINATION FOR INTERNAL STUDENTS

For The Following Qualification:-

B.A.

Scand. Studs. SC5210: Translation from the Scandinavian Languages

COURSE CODE : SCAN5210

UNIT VALUE : 0.50

DATE : 02-MAY-03

TIME : 10.00

TIME ALLOWED : 3 Hours

Translate into English the following **THREE** passages: (a), (b) and EITHER (c)(i) OR (c)(ii).

ALL questions carry equal marks.

Answer **EACH** question in a separate Answer Book.

(a)

Det er en kendt sag, at man ikke bare lærer ved at fylde boglig viden oven i knolden, men også ved at udrette noget med sine hænder, fordi virkeligheden er sådan, at der er brug for både hoved og hænder. I må derfor lære at respektere de to ting lige meget. I virkeligheden er det praktiske arbejde jo hele grundlaget for vores samfund – uden det fik vi aldrig noget at spise, der ville ikke være biler, skibe, toge, veje, maskiner, tøj, varme osv. Derfor har vi besluttet, at I på vores skole skal arbejde halvtids teoretisk og halvtids praktisk. Og ikke bare det, men jeres arbejde skal have virkelig betydning i dagligdagen, og I skal have det fulde ansvar for det.

Ikke noget med at snitte i pinde, som ikke skal bruges til noget, eller lave mad, bare for at øve jer, når I alligevel skal spise 'rigtigt' et andet sted.

Her på skolen – ligesom på alle andre skoler – er der masser af nødvendigt arbejde:

Vi skal alle have mad hver dag, kontoret skal passes, bygningerne skal holdes ved lige, bilerne skal holdes i stand – og her er der også landbrug og et trykkeri, som skal passes og udnyttes.

I kan lære utrolig meget af at få ansvar for disse områder. Lærerne og eleverne fordeler sig i erhvervsgrupper. Fire gange om året skifter vi alle sammen erhverv og får på denne måde mange forskellige erfaringer. I erhvervene arbejder I sammen med kammerater fra andre klassetrin. Ca. halvdelen af tiden arbejder I altså praktisk med disse erhverv.

Den anden halvdel af tiden arbejder I med at studere og undersøge, hvad jeres erhverv er for et og med at tilegne jer nogle færdigheder. I det praktiske arbejde opstår der hele tiden spørgsmål, som I gerne vil have besvaret.

(b)

Det var sen högsommar. Skolan skulle börja om en evighet, den tjugosjunde augusti. När jag nu hade lärt mig cykla började farmor och jag cykla oss genom sommaren på kullriga gator, kantade av villaträdgårdar som pöste av blommor. Det var en cykling i tiden för rummet var detsamma: en runda med kyrkogården som yttersta gräns åt ena hållet och tant och farbror Krantz' trädgård åt det andra. Men äpplena mognade medan vi cyklade och de knäckte grenarna på farbror Krantz' träd trots stöttorna som han satt under.

Ekipaget var konstruerat så att farmor åkte först på sin svarta cykel. Dess styrstång och sadel var så högt uppskruvade att hennes körställning liknade farbror Krantz' när han for omkring i sin egenhändigt tillverkade elektriska bil. På hennes pakethållare stod en låda fastspänd med läderremmar och i den låg hennes hund Sickan insvept i en biljardgrön filt. Sickan kunde inte gå, åtminstone såg jag henne aldrig gå. Hon var tjock. Som en bogserad båt med hunden som styrljus kom jag efter på min röda cykel.

Allting gick susande fint hela tiden utom när vi havererade och jag körde på farmor och drog med henne och hunden och välte lådan och slog sönder knäna och hallonen som vi hämtat hos någon villabekant krossades under farmors stjärt. Det var blodiga situationer, men hon redde upp dem, småskällande.

Onsdag och lördag hade vi inte tid med cykling, då stod vi på torget. Kalle Bärsa kom före klockan sju med sin bruna häst. Han och farmor lastade karamellerna och allt annat på vagnen. Jag ställde försiktigt dit vågen. Sen for vi Drottninggatan upp till Torget. Det var en triumfatorisk färd, och Kalle gjorde konster med piskan som kom den att låta som pistolskott. Längst bak satt Sickan och jag och tittade på massorna.

(c)(i)

Den lange historien handler om Norges nære - og ambivalente - forbindelser til Tyskland gjennom 800 år. Bokas 16 artikler er i hovedsak resultater av forskning som er gjort under Det tysk-norske historikerprogrammet som det tyske konsernet Ruhrgas har finansiert siden 1985.

Historiefaget har i Norge tradisjonelt vært et navlebeskuende fag. En undersøkelse fra 1976 viste at hele 139 av 151 registrerte forskningsprosjekter i historie handlet om Norge og nesten ingen om Europa. Men siden 1985 har rundt 170 nordmenn mottatt stipend gjennom Ruhrgas-programmet. Det har bidratt til å internasjonalisere historiefaget i Norge, og til å rive ned fordommer. Christian Meier, tidligere formann i Den tyske historikerforening, skrev følgende i et notat til Ruhrgas ti år etter starten: 'Vi var i begynnelsen fra tysk side ikke klar over hvor mange betenkligheter og innvendinger mot oss som fremdeles var levende i Norge; og vi har tydelig sett hvordan disse er nedbygget. Jeg holder dette for et meget viktig bidrag fra programmet.'

Meier bidrar selv i antologien med en artikkel om tyske historikers oppgjør med landets nazi-fortid. Dette oppgjøret har skapt respekt hos utenlandske kolleger og er en av forutsetningene for det gode samarbeidet som har vokst fram mellom norske og tyske historikere de siste 12-15 år.

En annen bidragsyter, Arnved Nedkvitne, gir oss en fin innføring i den nyere hansa-forskningen. I motsetning til den eldre 'nasjonale historiske skole' betraktes hansatiden (ca. 1200-1500) nå som en god periode for norsk økonomi. Et godt eksempel er fiskerbøndene langs kysten: målt i antall kalorier tjente de mellom det tre- og syvdobbelte på å bytte tørrfisk mot hanseatisk korn. På grunn av handelen med hanseatene fikk Finnmark for første gang en norsk befolkning på 1300-1400-tallet. Hanseatenes nærvær førte også til at det gammelnorske bøyningssystemet ble sterkt forenklet, vårt språk ble tilpasset 'innvandrerne'.

(c)(ii)

Før i tida var det knapt ein innvandrar å sjå i Noreg. Trudde me. Men har ikkje dei fleste av oss vandra i skogen til Løvenskiold, drukke kaffi på Møllhausen eller kjøpt bukse hos Adelsten? - alle innvandrarar dei siste få hundreåra.

Men kor mange var dei? Forskarane har leita i folketeljinga frå 1801 etter namn som kling av utland.

Innvandringa til Noreg frå midt på 1500-talet til 1800 var prega av såkalla *ekspert-innvandring*. Landet hadde store naturrikdomar som fisk, skog og metall, men dårleg med fagfolk. Heilt sidan mellomalderen hadde tørrfisk vore ei etterspurd vare ute i Europa. Og fisken hadde nok fått ein og annan søreuropear til å trakke opp vegen nordover til Noreg. No trengtes meir fagleg ekspertise, kapital og kontaktar for å gjere pengar av fisken, skogen og metalla, seier professor i historie, Sølvi Sogner.

Kongen og hans rådgjevarar vende seg mot Europa med det mål for auga å knyta til seg folk med dei rette kvalifikasjonar. For innanfor ei rekkje verksemdar mangla nemleg landet fagleg tradisjon, som til dømes i bergverk, glasverk og saltverk.

Me har kunna påvisa at den dansk-norske staten gjekk aktivt inn for å rekruttera utanlandske ekspertar til dei norske bergverka, fortel ho. Etter kvart fekk innvandringa eit meir 'friviljug' preg, parallelt med den meir medvitne rekrutteringa. Det gjaldt ikkje minst ei rekkje utanlandske kjøpmenn og skipperar som henta varer i norske hamner. Mange av dei valde å slå seg ned i Noreg for å halda fram med utanrikshandelen herifrå. Staten sine embetsmenn og tenestemenn vart òg rekrutterte utanfrå. I dei mest sentrale stillingane sat som oftast danskar, medan nordmenn sat i dei andre postane. På 1600- og 1700-talet var ein ganske open for å ta imot innvandrarar og late dei bli ein del av det norske samfunnslivet.